

A woman in a red dress and a wide-brimmed hat stands on a dirt road in Tuscany, looking out over a landscape of rolling hills and tall cypress trees. A bicycle with a basket is parked next to her. The scene is framed by pink and orange flowers at the top. The sky is a mix of blue and orange, suggesting a sunset or sunrise.

ROMAN

Reünie in Toscane

ANNEMARTIEN BERKELAAR

Annemartien Berkelaar

Reünie in Toscane

Toscane-serie deel 2

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

November

Chloë

Nadat ze de Skype-verbinding heeft verbroken, blijft Chloë peinzend voor zich uit kijken. Ze zit aan het bureau van Roberto in zijn appartement in Milaan. Het raam van zijn werk-kamer kijkt uit over een plein met in het midden een fontein. Op warme dagen zitten er vaak mensen op de rand van de fontein met hun blote voeten in het water. Dat zijn meestal buitenlandse jongeren, want een inwoner van Milaan zou dat nooit doen. Nu is het november en zijn de bomen kaal en het plein is leeg. Ze is aan het werk voor de redactie van het tijdschrift waar ze al jaren freelance aan verbonden is en daarnaast heeft ze het best druk met de promotie van haar eerste roman. De roman, gebaseerd op de vakantie die zij en haar zusje Tanja anderhalf jaar geleden samen hebben doorgebracht in Toscane, krijgt veel aandacht in de Nederlandse media. Het is haar gelukt om met een uitgebreid interview in het *Haarlems Dagblad* te staan. En naar aanleiding van dat interview heeft de lokale televisie contact met haar opgenomen en haar uitgenodigd om gast te zijn in een talkshow die om de week wordt uitgezonden. Ze was zo blij met de uitnodiging dat ze

spontaan een berichtje aan Tanja had gestuurd om te vragen of ze even tijd had om te kletsen.

Ze zucht als ze denkt aan het gesprek dat ze net met haar zusje heeft gevoerd. Tanja kwam nogal somber over en kon niet veel enthousiasme opbrengen voor het feit dat Chloë op televisie zou komen. Chloë is teleurgesteld over het gebrek aan reactie en houdt zichzelf voor dat Tanja er niets aan kan doen. Ze heeft het nu eenmaal zwaar en daar probeert Chloë ook echt wel begrip voor op te brengen. Maar ze mist de oude Tanja, die altijd vrolijk was en meelevend. Ze hoopt dat die Tanja weer terugkomt.

Dan ziet ze de tijd, het is alweer drie uur in de middag en ze moet voor vijf uur een artikel aanleveren aan de redactie. Ze haalt het document tevoorschijn op haar computer en leest door wat ze al heeft geschreven. Als ze rond halfvijf het artikel aan het afronden is, bedenkt ze zich ineens dat ze Roberto moet bellen. Want vandaag is het donderdag en maandagavond is de live-uitzending van de culturele talkshow in Haarlem. Dat betekent dat ze dit weekend weer terug moet naar Nederland, terwijl ze eigenlijk nog een week in Milaan had willen blijven.

‘*Ciao bella*, heb je een fijne dag?’ vraagt Roberto, zodra hij de telefoon opneemt.

‘Ik heb lekker zitten werken en ook nog met Tanja gesproken,’ vertelt Chloë, terwijl ze ondertussen door het appartement loopt. Het is een groot appartement in een oud gebouw. Het ligt op de eerste verdieping, heeft hoge plafonds en glanzende parketvloeren.

‘Jammer dat ik niet met je mee kan naar Holland, maar ik heb volgende week een paar vergaderingen waar ik echt bij moet zijn. Is het mogelijk dat ik de talkshow wel kan bekijken? Het is een mooie reclame voor je boek, goed gedaan lieverd.’

Van hem krijgt ze de enthousiaste reactie, die ze ook graag van haar zusje had gekregen. Geanimeerd praten ze over de mooie kans die ze heeft gekregen en hoe ze die ten volle kan benutten.

‘Misschien heb je een website nodig, waarop je alle recensies en optredens kunt verzamelen. Je kunt bloggen over je leven en het schrijven,’ stelt Roberto voor.

‘Een website? Over mezelf of over mijn boek? Is dat niet gek, want ik heb pas één boek geschreven,’ reageert Chloë met een lachje.

‘Maar je bent toch bezig met het schrijven van je tweede boek? Misschien goed om eens uit te zoeken?’

Chloë zegt dat ze er eens over na zal denken.

‘Hoe laat ben je thuis? En wat doen we met het eten?’ vraagt ze dan. Eten is voor een Italiaan een heel belangrijk onderwerp, waar iedere dag goed over nagedacht wordt.

‘Ik neem wel iets mee van de traiteur op weg naar huis. Rond zeven uur ben ik er,’ zegt Roberto, voordat hij het gesprek beëindigd.

Chloë besluit om een wandeling te maken, want ze is klaar met haar werk. De hele middag bleef ze nadenken over Tanja. Voor de zomer is Bink, de zoon van Tanja en Carlo, geboren. Chloë is gek op haar kleine neefje, met zijn prachtige bruine ogen en donkere, sluike haar. Na de bevalling lukte het Tanja maar niet om te wennen aan de nieuwe situatie en om haar leven weer opnieuw vorm te geven. Aan het eind van de zomer werd de diagnose postpartum depressie gesteld, beter bekend als postnatale depressie.

Het was voor Tanja een opluchting om te weten dat het niet aan haar lag dat ze zich zo slecht voelde, maar aan een disbalans in haar hormonen. Ondertussen is het bijna november en

vindt Chloë het vreemd dat ze nog geen enkele verbetering bij Tanja merkt. Ze neemt zich voor om volgende week, als ze in Nederland is, bij Tanja en Carlo langs te gaan.

Dan hoort ze het geluid van een binnenkomend berichtje. Het is van Anouk, een vriendin die ze aan de beeldhouwvakantie van de vorige zomer heeft overgehouden.

Supertof dat je op tv komt! Ik ga zeker kijken :)

Chloë glimlacht en typt een opgestoken duimpje terug. Dan begint het onverwachts keihard te regenen, terwijl de zon nog schijnt. In haar dunne vestje is Chloë in no-time doorweekt en ze trekt een sprintje terug naar hun appartement.

Tanja

Na het gesprek met Chloë voelt Tanja zich gefrustreerd en ze heeft medelijden met zichzelf. Ze hangt in de bank met een fleecedeken om zich heen. Haar woonkamer is half verduisterd, omdat ze de gordijnen grotendeels dicht heeft zitten. De twee grote planten, die in rieten manden op de grond staan, zijn verpieterd. De bladeren van de ficus zijn grotendeels uitgevallen. En de vingerplant lijkt wel verschrompeld. Tanja heeft er geen oog voor. Ze ziet niet dat alles onder een laag stof zit en dat ze tussen de kruimels op de bank zit. Dat het oppervlak van de eettafel grotendeels bestaat uit vlekken, omdat ze die vergeet af te nemen nadat ze eraan gegeten hebben. Ze heeft het beeld van Chloë in haar Italiaanse appartement nog op haar netvlies gebrand staan. Haar zus heeft succes, woont in een prachtige, trendy stad en heeft een knappe vriend. Ze is jaloers, maar vindt het moeilijk om dat eerlijk aan zichzelf toe te geven. In plaats daarvan bedenkt ze allerlei redenen waarom

het heel logisch is dat ze boos is op Chloë. Chloë heeft helemaal niet gevraagd hoe het met haar gaat, ze was alleen maar aan het vertellen over een of ander televisie-interview. En aan het opscheppen over het succes van haar roman. Terwijl ze het idee voor de roman helemaal aan Tanja te danken had! Anderhalf jaar geleden had Tanja Chloë meegevraagd naar een beeldhouwvakantie in Toscane. Ze brachten samen met een groep andere Nederlandse gasten een week door op het landgoed van de familie De Luca. Het beeldhouwen was voor Chloë niet zo'n succes, maar ze ontmoette daar wel Roberto, de broer van Enzo de Luca, degene die het landgoed en het familiebedrijf runt. Terwijl Chloë steeds meer tijd met Roberto doorbracht, ging Tanja op in het beeldhouwen en genoot ze ervan om met albast te werken. Onder begeleiding van Heidi was de groep cursisten iedere dag intensief bezig met hun eigen werk. De groep, allemaal Nederlandse vrouwen, ontwikkelde een hechte band. Nu, anderhalf jaar later, weet Tanja dat Chloë nog contact heeft met iedereen. Zij heeft zelf nog wel contact met Anouk en Suzan, maar sinds de geboorte van Bink heeft ze niet veel aandacht meer besteed aan haar sociale contacten. Chloë zag er ook zo goed uit, denkt ze dan wat afgunstig, maar ja, die hoeft zich ook nergens druk over te maken. Milaan is natuurlijk dé hoofdstad van fashion in Italië. Het eenvoudige bloesje dat ze aanhad was de perfecte kleur vergrijsd groen en had een geweldige pasvorm. Haar blonde haar had ze losjes opgestoken, en zelfs zonder make-up had haar huid er stralend uitgezien.

Tanja rekt zich uit en komt moeizaam overeind. Ze negeert de bekers met randen van oude koffie die op de salontafel staan. Ze schuift de stapel tijdschriften die op de grond ligt een beetje aan de kant, zodat ze er makkelijker langs kan.

Het is zo'n dag waarop het niet echt licht wordt. Een dag waarop het prima is om op de bank weg te kruipen onder een dekentje. Als ze de gang inloopt naar het toilet, ziet ze zichzelf in de spiegel die daar hangt. Het lukt haar al heel lang om niet naar zichzelf te kijken, maar nu kan ze er niet omheen. Het gezicht dat haar aankijkt in de spiegel is oud en onaantrekkelijk. Haar dikke donkere haar hangt slap langs haar gezicht. Wanneer is ze eigenlijk voor het laatst naar de kapper geweest? Op de schouder van haar blauwe sweater zit een grote vlek, van de melk die Bink heeft uitgespuugd. Ze schrikt het meeste van haar gezichtsuitdrukking. Ogen die hard en boos staan en mondhoeken die naar beneden hangen. Nou ja, ze heeft het ook niet makkelijk en gelukkig heeft Carlo daar begrip voor. Ze moet lief voor zichzelf zijn, hoort ze mensen om zich heen steeds zeggen. Maar ja, wat betekent dat eigenlijk?

Anouk

Wat leuk voor Chloë dat haar roman zo'n groot succes is, denkt Anouk, nadat ze haar telefoon op mute heeft gezet. De verbouwde garage die ze tot atelier omgedoopt heeft is haar favoriete plek in huis. Op het platte dak zijn twee lichtkoepels geplaatst, waardoor de ruimte veel natuurlijk licht heeft. Aan de kant die uitkomt op de tuin is een groot kozijn geplaatst met een groot raam en een glazen deur. Op de grond ligt een vloer van pvc met een betonprint. De ruimte is voorzien van vloerverwarming, waardoor het er heel behaaglijk is in de winter. Een grote werktafel vult de ruimte voor het grootste deel. En langs de muren staan grote stellingkasten, die

voorzien zijn van bakken met gereedschappen en brokken steen. Ze heeft voor het raam een bureautje staan, waarbij ze uitzicht heeft op hun weelderige achtertuin. Al is de tuin in november niet zo aantrekkelijk als in de zomer. Anouk staat op van haar bureau, waar ze de schetsen voor het beeld dat ze onder handen heeft nog een keer goed bekeken heeft. De geur van koffie bereikt haar en ze wordt zich bewust van het gepruttel van het koffiezetapparaat. Met een flinke mok koffie in haar handen loopt ze naar haar werktafel. Ze wil zich de komende uren even goed concentreren. Ze is bezig met een beeld van twee verstrengelde geliefden. De steen die ze ervoor gebruikt is bruinrode speksteen. De eerste tentoonstelling die ze vorig jaar onder leiding van Heidi heeft gehouden, heeft grote gevolgen voor haar gehad als kunstenaar. Het is alweer het derde beeld dat ze in opdracht maakt voor een man die het aan zijn echtgenote cadeau wil doen. Dit keer voor een veertigjarig huwelijk. Hij was langsgelkomen in haar atelier en samen hebben ze gesproken over het beeld dat hij voor ogen had. Naar aanleiding van zijn beschrijving had Anouk ter plekke een aantal schetsen gemaakt. Bij de laatste schets waren zijn ogen gaan glimmen en was er een brede glimlach op zijn gezicht verschenen.

‘Dat is precies wat ik wil, Anouk. Wat knap van je!’ had hij enthousiast geroepen.

Over een maand is het grote huwelijksfeest, en ze heeft nu nog twee weken om het beeld af te maken. Terwijl ze aan het vijlen is, ziet ze de ronde, speelse vorm steeds beter naar voren komen. Het wordt goed, dat kan ze nu al zien. Het beeldhouwen is zo’n intensieve bezigheid dat ze zich goed moet concentreren en nergens anders aan kan denken. Dat volledig opgaan in een beeld en in het moment zijn, is wat ze

het meest aantrekkelijk vindt aan deze kunstvorm. Vandaag zijn de kinderen bij de opvang en haalt Mark ze na zijn werk op. Haar alarm staat ingesteld, zodat ze op tijd kan stoppen om te koken. Sommige mensen denken dat een kunstenaar zich moet laten leiden door inspiratie en dan al het andere om zich heen moet vergeten. Maar gelukkig heeft zij dat niet nodig en kan ze haar passie prima reguleren, zodat ze ook haar rol als moeder en echtgenote kan vervullen. Ze wil graag lekker en gezond koken voor haar gezin en samen aan tafel zitten om de verhalen van Mark en de kinderen te horen.

Als ze aan het eind van de middag haar handen staat te wassen met de olijfzeep die ze in Toscane had gekocht, moet ze weer aan de week in Italië denken. Ze was samen met haar beste vriendin Margje op beeldhouwcursus in Toscane gegaan. Heidi, die de reis organiseerde en zelf professioneel beeldhouwster is, heeft Anouk de aanmoediging gegeven die ze nodig had om zelf de stap naar exposeren te zetten. De steun van Mark om haar talent te ontwikkelen en serieus te nemen, heeft het voor haar ook mogelijk gemaakt zich fulltime met beeldhouwen bezig te houden. Als de maaltijd in de oven staat, gaat ze de tafel dekken. Dan hoort ze de auto op de oprit en snel daarna slaande deuren en de stem van Max, haar zoontje van vijf jaar, in de gang.

‘Mam, kijk eens wat ik heb gemaakt! Het is voor oma Brit.’ Hij laat haar een groot vel zien, dat nog nat is van de verf.

Ze legt het op het aanrecht en bekijkt het uitgebreid. ‘Ik vind het prachtig, Max. Je hebt heel mooie kleuren gebruikt en ook een beetje geëxperimenteerd door kleuren te mengen. Ik weet zeker dat oma Brit er heel blij mee zal zijn,’ zegt ze dan heel serieus, terwijl ze op haar knieën zit en hem aankijkt.

Max met rossig haar, sproeten en groene ogen, lijkt het meeste op haar. Hij kijkt haar onderzoekend aan, meent zijn moeder het serieus?

Dan breekt er een brede glimlach op zijn gezicht door.

‘Het moet nog wel drogen. Kunnen we het dan inlijsten?’

‘Ik zal het boven op de koelkast leggen, zodat Babs er niet bij kan.’

Luuk, de oudste van hun kinderen, is op de bank geploft en speelt op zijn Nintendo, terwijl Babs, de jongste van drie jaar, bezig is haar jas uit te trekken. Dit lukt haar niet goed en ze staat te stampvoeten van ongeduld. Mark, die zijn werktas in zijn kantoortje heeft gezet, komt de woonkamer binnen en zet grote ogen op.

‘Babsie, wat ben je aan het doen? Lukt het niet meisje?’ Met een paar handige bewegingen, die jarenlange ervaring verraden, pelt hij het meisje uit haar jas. Ze wil meteen naar de bank rennen, maar hij houdt haar tegen.

‘Eerst even je jas aan de kapstok hangen.’

Met een grote grijns loopt hij naar Anouk toe en slaat zijn armen om haar heen.

‘Hallo Noukie, wat ruikt het lekker. Heb je een goede dag gehad?’

Anouk kust haar man enthousiast terug.

‘We kunnen meteen aan tafel. Hoe was het bij jou? Er is vandaag toch een nieuwe directeur begonnen?’

‘Ja, herr Fischer is zijn naam, een Duitser. Het lijkt me wel een geschikte kerel. Jongens, handen wassen, dan kunnen we eten,’ zegt Mark tegen de kinderen. Max heeft nog een krukje nodig om bij de kraan te kunnen. Ondertussen zet Mark Babs op het aanrecht om haar handjes te wassen. Luuk is doof en blijft gewoon op de bank zitten met zijn spelletje.

Anouk gaat naast hem zitten. ‘Luukie, hoor je je vader? We gaan eten. Leg je Nintendo even weg.’

Luuk kijkt met een schuin oog naar zijn moeder en ziet aan haar gezicht dat ze het meent. Met een diepe zucht drukt hij op een paar knopjes en legt de gameboy op tafel.

Baukje

‘Mam, het stinkt hier. Is dat het eten?’ roept Daan verontwaardigd als hij via de achterdeur binnenkomt. De zoon van Baukje is veertien jaar en is in het afgelopen jaar flink gegroeid. Hij is nu net zo lang als zijn moeder. Ze verwacht dat het niet lang zal duren voordat hij haar boven het hoofd gegroeid is. Hij is een jongen met lange, magere armen en benen. Tot zijn eigen verdriet heeft hij sproeten in zijn gezicht en de eerste puistjes hebben zich ook al aangediend. Baukje staat met een rood hoofd een aangekoekte pan te bewerken met een schuursponsje. Zij is een sportieve, vrij lange vrouw met donkerblond haar dat ze tegenwoordig wat langer draagt. Daardoor kan ze het gemakkelijk in een staartje binden, zoals nu het geval is.

‘Dag Daan. Ja, dank je, met mij gaat het goed. En heb jij ook een leuke dag gehad?’ zegt ze overdreven sarcastisch, terwijl ze haar handen afspoelt. Tijdens het koken was ze gebeld door haar moeder en terwijl ze even was afgeleid, waren de aardappels drooggekookt.

‘Hé mam, doe niet zo flauw. Het stinkt echt hoor.’ Daan loopt snuffelend door de keuken. De aardappels liggen in de vuilnisbak en Baukje heeft besloten om in plaats daarvan puree uit een zakje te maken. De bietjes en gehaktballen smaken daar ook prima bij.

‘Hoe zou het nu met Fos zijn?’ vraagt Daan, en hij kijkt haar onschuldig aan. Baukje zucht inwendig, terwijl ze kauwt op haar eten. Fos is de hond van Peter waar Daan helemaal gek op is. Fos is een oude hond en Peter is vandaag met hem naar de dierenarts geweest, omdat hij al dagen aan het overgeven is. Baukje is bang dat het niet goed zal komen met Fos en dat Daan daar erg verdrietig over zal zijn.

‘We kunnen Peter zo wel even bellen? Als we klaar zijn met eten.’ De laatste zin voegt ze er gauw aan toe, want Daan wil al opspringen om zijn telefoon te pakken. Hij heeft onlangs met zijn verjaardag een mobiele telefoon gekregen. Volgens hem was hij de enige jongen in de klas die er nog geen een had. Thijs en zij hebben er samen over gesproken en kwamen tot de conclusie dat een kind van tien inderdaad tegenwoordig gewoon al een smartphone heeft.

Thijs, de vader van Daan en de ex van Baukje, woont sinds een jaar in Groningen, waardoor het contact veel minder intensief is. Peter is de vriend van Baukje, met wie ze bijna anderhalf jaar een relatie heeft. Hij is boswachter en woont in een woning van Staatsbosbeheer op een halfuur rijden van haar woonplaats.

‘Mam, ik heb mijn bord leeg, kan ik dan nu bellen?’ Daan tilt zijn bestek op en laat zijn lege bord aan zijn moeder zien.

‘Oké, doe dat dan maar. Ik ben ook benieuwd hoe het met Fos is,’ zegt Baukje met een lach. Terwijl zij de tafel afruimt, hoort ze Daan gezellig kletsen met Peter. Het klinkt alsof het niet zo slecht gaat met de hond. Ze zet het fruit op tafel, met twee bordjes en fruitmesjes. Daan gaat gehoorzaam aan tafel zitten.

‘Dus hij moet een nachtje bij de dierenarts blijven? Moest hij huilen toen je wegging, Peet?’ Daan klinkt bezorgd.

‘O, ja, dat is ook fijn voor hem. Nou, prima, dan zie ik je morgenavond? Doeg!’

Baukje kijkt Daan vragend aan. Vooral van de laatste zin begreep ze niet veel. Daan vertelt dat de operatie goed is gegaan en dat er een heel lieve dierenarts is, die heel goed voor Fos zal zorgen.

‘En er lag ook een andere hond bij de dierenarts die een nachtje moest blijven slapen. Dus Fos is niet alleen, gelukkig. Zullen we morgen een cadeautje voor Fos kopen?’

Daan is ondertussen bezig om zijn appel te schillen en moet zich daar goed op concentreren. Baukje kijkt vertederd naar haar zoon. Hij is zo’n lieve jongen.

‘Dat is een goed idee. Rijden we morgenmiddag voor we naar Peter gaan even langs de dierenwinkel.’

Tijdens het eten van hun fruit bespreken ze waar Fos het meeste plezier aan zal beleven.

Suzan

‘Fenna, wat leuk dat je belt,’ zegt Suzan, terwijl ze ondertussen naar haar stoel hobbelt. Met een lichte kreun laat ze zich erop zakken.

‘Suzan? Gaat het wel met je?’ hoort ze haar vriendin Fenna wat gealarmeerd vragen.

‘Ik moest de telefoon van de tafel pakken en ik kan nog niet zo goed lopen, maar nu zit ik, hoor,’ legt Suzan vrolijk uit.

Suzan is drieënzeventig en heeft twee maanden geleden haar tweede knie laten vervangen. De eerste knieoperatie, een jaar geleden, beviel zo goed dat ze niet te lang wilde wachten met haar andere been. Helaas verloopt de revalidatie dit keer moei-

zamer. Na de operatie heeft ze een aantal weken in een kliniek doorgebracht, maar sinds ze thuis is, komt ze niet verder.

‘Mijn fysiotherapeut is al twee weken ziek. Hij heeft een burn-out, en er is nog geen vervanger voor hem gevonden,’ vertelt ze aan Fenna.

‘Dat is een slechte zaak, Suzan. Het is belangrijk dat je blijft werken aan het opbouwen van spierkracht. Als dat stilstaat, loop je kans dat het zo blijft. Of dat er zich vocht gaat ophopen in je knie.’ Het klinkt alsof Fenna er verstand van heeft. Op de vraag van Suzan hierover, vertelt ze: ‘Ik heb hier in het verpleeghuis al een paar mensen gezien bij wie dat is gebeurd. Je moet echt achter een nieuwe fysiotherapeut aan gaan, Suzan.’

Nadat ze het gesprek heeft beëindigd, denkt Suzan na over het advies van Fenna. Ze heeft het er inderdaad een beetje bij laten zitten de afgelopen twee weken. Ze vindt het moeilijk om de motivatie te vinden om aan haar herstel te werken. Ze denkt dat het komt, omdat ze in gedachten veel met Pieter bezig is. Sinds het begin van het jaar heeft ze een relatie met hem. Ze heeft hem ontmoet tijdens de tentoonstelling van Anouk afgelopen november. Als weduwe van haar leeftijd had ze niet gedacht ooit nog een man te ontmoeten met wie ze een relatie zou willen. De reis naar Toscane vorig jaar had haar geholpen haar verdriet te verwerken over de dood van haar man Gerard. In de maanden na die beeldhouwweek had Suzan een nieuw leven voor zichzelf opgebouwd. De verhuizing naar een appartement, het beeldhouwen en de vriendschappen met de vrouwen uit Toscane hadden haar veel energie en levensvreugde gegeven. Ze weet nog wel dat ze superlekker in haar vel zat toen ze in november vorig jaar bij de expositie werd aangesproken door een aantrekkelijke, oudere man. Na een paar weken telefonisch contact hadden ze in januari voor het eerst samen een afspraakje. Voor Suzan was

niet helemaal duidelijk of hun vriendschap platonisch was of dat er meer speelde. Aan het einde van die avond bracht Pieter haar naar huis en kwam nog even mee naar binnen. Bij het afscheid nemen werd duidelijk dat hij haar heel aantrekkelijk vond.

‘Platonisch? Ben je helemaal gek geworden!’ had hij bulderend van het lachen geroepen, en hij had haar nog een keer stevig omhelsd. De onzekerheid die Suzan in eerste instantie had gevoeld, terwijl ze samen op de bank in haar huiskamer hadden gezeten, gleed van haar af.

‘Gelukkig maar, want ik mis knuffelen en zoenen ontzettend,’ zei ze met een ondeugende glimlach.

Pieter had haar grondig gekust en met de armen om elkaar heen hadden ze daarna wat beduusd op de bank gezeten.

‘Ik vind alles mooi en bijzonder aan je, Suzan. Maar ik wil graag de tijd nemen om elkaar beter te leren kennen. Op alle mogelijke manieren.’

Ze was opgelucht geweest dat hij niet direct met haar het bed in had willen duiken en voelde dankbaarheid dat het leven deze man op haar pad had gebracht.

Hun relatie had zich daarna verdiept en ze waren heel gelukkig samen, maar ze wilden graag hun eigen ruimte houden. *Living apart together*, oftewel ‘latten’, beviel ze heel erg goed. Maar nu Pieter sinds een maand op reis was met een vriend, miste ze hem ontzettend. Ze vond het heel eigenaardig van zichzelf, want ze belden bijna dagelijks en voor zijn reis was het ook weleens voorgekomen dat ze elkaar een paar weken niet zagen. Ze besluit om meteen de daad bij het woord te voegen en te bellen naar de fysiotherapiepraktijk om te vragen of ze zo snel mogelijk een afspraak kan maken met een vervanger. Het wordt tijd dat ze aandacht gaat besteden aan haar fysieke herstel, voordat ze met een kreupel been blijft zitten.

Fenna

‘Met wie was je aan het bellen?’ vraagt Kees nieuwsgierig als Fenna de keuken in loopt na haar gesprek met Suzan.

Ze praat hem bij over Suzans gezondheid, terwijl ze aan de keukentafel een kop thee voor zichzelf inschenkt. Ze kijkt naar haar lange echtgenoot, die over het aanrecht gebogen groenten staat te snijden. Vanavond is het Kees’ beurt om voor het eten te zorgen.

Ze glimlacht en verdiept zich in het tijdschrift dat op tafel ligt. Tijdens het lezen van een interview glijdt haar aandacht weg en ze bedenkt wat er allemaal is veranderd in een jaar. Kees, die het zo moeilijk had gevonden dat zij tijd als vrijwilliger in een verpleeghuis doorbracht, heeft een passie voor koken ontwikkeld. Waar hij altijd alles in huis aan Fenna overliet, is hij zich meer bewust geworden van wat er komt kijken bij het voeren van een huishouding. Ook het schoonmaken is iets waar hij een aandeel in levert, naast het koken en het doen van de boodschappen. Ze heeft er best een strijd voor moeten voeren, maar ze is heel blij met hoe zij en Kees nu samenleven. Hij is ook minder gaan werken, terwijl Fenna juist meer is gaan werken. Ze geniet enorm van haar vrijwilligerswerk en weet ook dat ze als persoon behoorlijk is gegroeid. Van een ondersteunende, zorgende vrouw en moeder die altijd klaarstond voor haar man en kinderen, heeft ze geleerd om ook tijd te besteden aan zaken die háár gelukkig maken. En deze zelfbewuste Fenna, waar Kees best aan heeft moeten wennen, is nu een veel steviger gesprekspartner voor hem.

Een zachte vloek doet haar opschrikken uit haar gedachten.

‘Wat is er?’ vraagt ze als ze ziet dat Kees zijn hand onder de kraan houdt.

‘Ik heb mijn wijsvinger verbrand aan de pan,’ zegt hij met een gezicht dat vertrokken is van de pijn.

Ze gaat naast hem staan en pakt zijn hand om de vinger te bekijken.

‘Houd hem nog even onder de kraan, tot het gevoelloos wordt. Ik zal even brandwondenzalf pakken.’ Ze ziet dat de vlam onder de bewuste pan nog steeds brandt en draait het gas uit.

‘Anders verbrandt het eten, lieverd,’ reageert ze op zijn verontwaardigde blik.

Even later is de crisis opgelost en gaat Kees verder met het koken.

‘Joleen appte dat ze morgen in de buurt is en even langskomt,’ vertelt Kees. Hij roert geconcentreerd in de ene pan en draait het gas onder de andere uit.

‘Gezellig, heeft ze geschreven hoe laat? Ik heb morgen namelijk late dienst, dus ik ben er niet met het eten.’ Fenna kijkt ondertussen in de familieappgroep en ziet dat ze inderdaad een bericht van haar jongste dochter over het hoofd heeft gezien. Ze typt een berichtje aan Joleen en dekt daarna de tafel.

‘Ik heb morgen ook een lange dag op kantoor en ben niet voor zes uur thuis.’ Fenna en Kees kijken elkaar verschrikt aan. Het zou voor het eerst zijn dat een kind van hen géén van de ouders thuis zou vinden. Ze hebben drie volwassen kinderen, die ook allemaal op zichzelf wonen.

‘Tja, niets aan te doen, maar even afwachten wat haar reactie is,’ zegt Fenna laconiek.

Keer terug naar het prachtige Toscane

Een jaar na de beeldhouwcurcus in Italië zijn de deelnemers nog steeds goed bevriend met elkaar. Als Chloë eindelijk gaat trouwen met haar geliefde Roberto, twijfelt ze dan ook niet. Dit is het perfecte moment voor een sferische reünie op locatie! Dus nodigt ze haar zus Tanja en vriendinnen Baukje, Fenna, Suzan, Heidi en Anouk uit om naar Toscane te komen. Ondanks al hun verschillen belooft het een mooie zomer te worden!

Annemartien Berkelaar gebruikte haar eigen leven en dat van andere vrouwen als inspiratie voor dit verhaal. Ze neemt je mee naar een prachtig landgoed in Midden-Italië. Weten hoe de zeven vriendinnen elkaar leerden kennen? Lees dat in *Betoverend Toscane*!

Lees ook in de serie:

ISBN 978 90 2054 915 7 NUR 340

9 789020 549157

www.zomerenkeuning.nl

Z&K